

A L B A T R O S

Daniela Krolupperová

druhé
čtení

Josífku, k noze!

ILUSTROVALA MARKÉTA VYDROVÁ

Josífku, k noze!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Daniela Krolupperová
Josífku, k noze! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

A L B A T R O S

druhé
čtení

Daniela Krolupperová
Josífku, k noze!

Daniela Krolupperová

Josífku, k noze!

ILUSTROVALA
MARKÉTA VYDROVÁ

Albatros

Kam zmizela Hanička?

„Josífku?“ ozval se z kuchyně maminčin hlas. „Pojď sem na chvíli, prosím! Nemohl bys mi pomoci?“

Josífek se zamračil. Právě se v předsíni obouval. Chystal se s klukama na fotbal. Ne že by snad neměl maminku rád. Ale na fotbal se hrozně těšil.

„Potřebovala bych, abys pohlídal Haničku,“ požádala Josífka maminka. „Dojdu si do práce něco vyřídit.“

Josífek se mračil ještě víc. Maminka se chystala po mateřské dovolené zpátky do zaměstnání. Hanička se zase chystala do školky. Byla s tím spousta starostí a povinností.

Maminka se otočila na Josífka. Když uviděla jeho zachmuřený výraz, dodala: „Nedá se nic dělat, prostě tam musím. Ale nebude to nadlouho.“

„A to si nemůžeš vzít Hanču s sebou?“ zeptal se Josífek nevrle. „To nejde, Josífku, přece jsem ti to už vysvětlovala,“ odpověděla trpělivě maminka. „Vzal bys, prosím, Haničku ven na

hřiště? Pohraje si s dalšími mrňousky a je tam bezpečno.“ Josífek se kabonil jako mrzutý mravenečník. Pak však dostal skvělý nápad. Vezme Hanku na hřiště, ano. Ale ne na to dětské, na fotbalové! Ségra mu bude fandit!

Bylo to báječné rozhodnutí. Josífek dobře věděl, že by s tím maminka nesouhlasila. Proto se o svém plánu zbytečně nezmiňoval. Maminka nic netušila. Měla radost, jaký je Josífek hodný a chápavý bráška. Hanička se radovala, že bude s Josífkem na hřišti. A Josífek měl radost, že nepřijde o fotbal.

Maminka převlékla Haničku. Do ručičky jí dala kbelík s bábovkami a všichni společně vyšli z domu.

Na ulici se rozdělili. Maminka Josífkovi ještě jednou zdůraznila, že nesmí Haničku ani na okamžik spustit z očí. To Josífek bez váhání slíbil. Potom maminka pokračovala do středu města. Josífek vedl Haničku za ruku směrem ke hřištím. Fotbalové hřiště bylo totiž jen malý kousek od dětského.

Když došli na místo, Josífek se otočil k sestřičce.

„Mám výborný nápad,“ řekl jí důležitě. „Na pískoviště pro prťata chodíš pořád. Co kdybys jednou šla na opravdové hřiště pro velký děti? Tam, kam chodím já?“